

Arrest

nr. 306 772 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 mei 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 mei 2022 om internationale bescherming. Op 27 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, S. S. (...), bent een Afghaans burger van Pashtoense origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Je bent geboren in het dorp Markikhel, en verhuisde op jonge leeftijd naar het nabijgelegen dorp, genaamd Mamakhel, allebei behorend tot het district Sherzad gelegen in de provincie Nangarhar. Jouw vader werkte voor de lokale politie in het districtshuis. Jij ging gedurende drie jaar naar school en werkte daarna in een winkel voor het herstel van wagens. Jouw oudere broer J. (...) studeerde in Jalalabad.

Enkele maanden voor jouw vertrek uit Afghanistan kreeg jouw vader een uitnodigingsbrief (11 Sjabaan 1442 (Westerse kalender 25 maart 2021) van de taliban, waarin ze zeiden dat jouw vader met zijn werk moest stoppen. Jouw vader gaf geen gevolg aan de uitnodigingsbrief. Hierna belden de taliban meermaals jouw vader op. Ze zeiden dat hij de brief genegeerd had, waardoor hij nu ook een boete moest betalen en zijn zoon aan hen moest presenteren.

Een maand na de uitnodigingsbrief ontvingen jullie een dreigbrief van de taliban (11 Ramadan 1442 (Westerse kalender 23 april 2021)). Aangezien jouw vader geen gevolg had gegeven aan hun eisen, werden jouw vader en zijn familie met de dood bedreigd.

Twee maanden na de ontvangst van de dreigbrief vielen de taliban jullie huis binnen. Jouw vader was niet thuis, en ook jij was in de winkel. Jouw broer J. (...) was thuis op verlof, en werd door de taliban gedood. Toen jouw moeder belde naar het districtshuis om jouw vader over dit incident te informeren, kreeg zij te horen dat jouw vader al drie dagen geleden naar huis was vertrokken. Echter was jouw vader nog niet thuisgekomen, en sindsdien is hij vermist.

Met de overige familieleden bleef jij nog gedurende twee weken in jouw huis in Mamakhel. Je ging niet meer naar jouw werk. Twee weken later verhuisden jullie naar Jalalabad, naar het huis van jouw oom langs moederszijde, genaamd S. A. (...), waar jij nog twee weken verbleef voor jij uit Afghanistan vertrok.

Jij verliet Afghanistan ongeveer een jaar voor aankomst in België, en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om uiteindelijk in België aan te komen. Op 10 mei 2022 ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Toen je in België contact had met jouw oom langs moederszijde, verklaarde hij dat de burens in jouw dorp Mamakhel vertellen dat de taliban vragen naar jullie en dat ze nog naar jullie huis komen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban. Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: jouw taskara, jouw vaccinatiekaart, een kopie van de taskara van jouw broer, de overlijdensakte van jouw broer en enkele foto's van jouw broer. Ook leg je een uitnodigingsbrief van de taliban en een dreigbrief van de taliban neer, samen met documenten van het werk van jouw vader bij de ALP (zijn badge en enkele certificaten), een brief van het district (de klacht die jouw moeder indiende na de dood van haar zoon en verdwijning van haar echtgenoot) en de omslag waarin alle documenten naar jou werden opgestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban.

Vooreerst wijzen meerdere inconsistente en vage verklaringen op het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas. Zo dient opgemerkt te worden dat je bij aankomst in België naliët te vertellen over jouw broer J. (...). Je maakte geen melding van een broer genaamd J. (...) toen je jouw ouders, broers en zussen bij naam noemde (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 10 mei 2022). Ook vermeldde je niet dat jouw broer gestorven was voor jouw vertrek uit Afghanistan (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 10 mei 2022). Je verklaarde enkel het volgende wat betreft jouw asielrelaas: "Problemen met de taliban, mijn vader werkte voor de overheid waardoor we problemen kregen met de taliban" (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 10 mei 2022). Indien jouw moeder en jouw oom langs moederszijde besloten om jou uit Afghanistan te zenden na de moord op jouw broer J. (...), mag verwacht worden dat je dit zou vermelden. Bovenstaande vaststelling doet een eerste maal afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Voorts merkt het CGVS op dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft de tijdslijn van jouw asielrelaas. Tijdens jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgemerkt dat jouw verklaringen en de data vermeld op de brieven niet overeenstemden (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 3 november 2022, vraag 5). Aan het begin van je persoonlijk onderhoud geef je aan dat je dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken fouten maakte wat betreft de tijdslijn en incidenten die zouden hebben plaatsgevonden, volgens jou omdat je toen niet zeker was over de informatie die je gaf (CGVS, p.2). Je geeft aan dat je nu wel zeker bent over het verloop van de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden, omdat je met jouw moeder praatte en zij enkele elementen in jouw asielrelaas corrigeerde (CGVS, p.3). Het is merkwaardig dat je pas nu een en ander juist in de tijd kan situeren. Bovendien verbeter je tijdens jouw persoonlijk onderhoud niet enkel de tijdslijn wat betreft de ontvangst van de brieven en telefonische bedreigingen, maar wens jij nog een ander element van jouw asielrelaas aan te passen. Zo verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban in hun uitnodigingsbrief zeiden dat jouw vader zijn werk moest stoppen en geld moest betalen, én dat hij zijn zoon aan de taliban moest presenteren (CGVS, p.3). Echter merk je tijdens jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op dat jouw moeder jou wist te vertellen dat deze informatie niet in de brief staat en dat de taliban dit via de telefoon aan jouw vader zeiden (CGVS, p.3). Echter staat dit wel degelijk neergeschreven in de brief die jij neerlegt (zie vertaling brieven). Dat je niet op de hoogte bent van de inhoud van de brief bevestigt het relatieve karakter van de neergelegde documenten.

Verder dient opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen bij jouw verklaringen wat betreft jouw vader, zijn professionele werkzaamheden en zijn problemen in Afghanistan. Jij verklaart dat jouw vader voor de lokale politie werkte in Afghanistan (CGVS, p.12). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOIQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader problemen kende met de taliban wegens zijn professionele activiteiten. De taliban maanden jouw vader aan met dit werk te stoppen, en begonnen hem en zijn familie te bedreigen. De taliban wilden ook dat jij hen zou vervoegen omdat jouw vader hun eisen negeerde. Jouw vader geraakte vermist en jouw oudere broer J. (...) werd door de taliban gedood (CGVS, p.10). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Zo leg jij bijzonder vage verklaringen af wat betreft de professionele activiteiten van jouw vader. Je verklaart enkel te weten dat hij werkte voor de lokale politie in het districtshuis (CGVS, p.12). Behalve dit zou je geen informatie hebben (CGVS, p.12). Je geeft aan dat hij jou niks zou zeggen over zijn werk en dat hij maar twee of drie keer per maand naar huis zou terugkeren (CGVS, p.13). Er mag evenwel van jou verwacht worden als verzoeker om internationale bescherming dat je gedetailleerdere en coherente verklaringen kan afleggen aangaande de elementen verbonden aan jouw asielrelaas. Het CGVS wijst er hierbij op dat jij in België nog steeds meerdere keren per maand contact hebt met jouw moeder en jouw oom langs moederszijde (CGVS, p.1), en jij aldus mits het zetten van de nodige stappen nog informatie had kunnen verkrijgen.

Ook andere elementen van jouw asielrelaas doen verbazen. Zo verklaar jij dat jouw vader de bedreigingen van de taliban om te stoppen met zijn werk niet serieus nam (CGVS, p.13). Noch de uitnodigingsbrief, noch de telefonische bedreigingen, noch de dreigbrief konden jouw vader overtuigen om met zijn werk te stoppen of om enige maatregelen te nemen om zijn familie in veiligheid te stellen (CGVS, p.10 en 13). Dit lijkt allemaal zeer ongeloofwaardig, temeer de taliban jou wouden rekruteren én jouw familie met de dood bedreigd hadden. Dit strookt bovendien ook niet met jouw verklaringen dat jij met jouw gezin in het verleden van

Markikhel naar Mamakhel zou zijn verhuisd, net wegens de veiligheidssituatie en aanwezigheid van de taliban (CGVS, p.4). Dat jullie zich niets aantrokken van de bedreigingen van de taliban doet dan ook verbazen. Dergelijke verklaringen doen afbreuk aan jouw beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban.

Verder kan het CGVS niet inzien waarom de taliban zich zo terughoudend zouden opstellen nadat jouw vader steeds zou geweigerd hebben om op hun eisen in te gaan. Over een periode van drie tot vier maanden zou jouw vader bedreigd zijn geweest door de taliban, echter zou jouw vader steeds zijn blijven werken en zou je vader regelmatig terug naar huis zijn gekeerd (CGVS, p.14-15). Na de uitnodigingsbrief zou jouw vader nog een keer naar huis gekomen zijn, zonder enige problemen te kennen met de taliban (CGVS, p.14). Ook na ontvangst van de dreigbrief zou jouw vader ook twee of drie keren naar huis gekomen zijn. Mochten de taliban werkelijk op zoek zijn geweest naar jouw vader en hem gedurende maanden bedreigd hebben, kan niet worden ingezien waarom zij nooit eerder naar jouw huis zouden zijn gekomen. Temeer je verklaart dat de taliban voor het versturen van de brieven soms naar jullie huis kwamen om eten op te eisen (CGVS, p.11). Op basis van voorgaande maak jij dan ook jouw beweerde problemen met de taliban geheel niet aannemelijk.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan jij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Daarenboven maak je niet aannemelijk dat de taliban zouden willen dat jij hen zou vervoegen. Zo verklaar jij dat de taliban wilden dat jij voor hen zou werken (CGVS, p.13). Ook zou jij van andere mensen gehoord hebben dat jongens gebruikt werden voor zelfmoordaanslagen (CGVS, p.14). Echter kan je geen voorbeeld geven van jongens die dergelijke problemen met de taliban kenden of onder dwang werden gerekruteerd (CGVS, p.14). Je geeft aan dat je geen interactie had met dorpelingen omdat je bezig was in jouw winkel, en dat je dus niet op de hoogte zou zijn van gelijkaardige gevallen (CGVS, p.14). Echter verklaar je eerder nog dat je deze informatie net hoorde van klanten in de winkel (CGVS, p.12). Wat er ook van zij, hierbij dient opgemerkt te worden dat jij nooit persoonlijk gevraagd benaderd werd door de taliban om hen te vervoegen. Wat betreft het feit dat de taliban wel in hun brief gevraagd zouden hebben dat jij tot hen zou toetreden, dient opgemerkt te worden dat je naliel hierover te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 3 november 2022, vraag 5). Ook deze discrepantie ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Tot slot is het merkwaardig dat de taliban net jou in hun rangen zouden willen. Zo verklaar je zelf dat de taliban jouw vader zouden gevraagd hebben om met zijn werk te stoppen aangezien hij hierdoor als ongelovige werd aanzien (CGVS, p.4). Dat de taliban de zoon van een volgens hen ongelovige zouden willen rekruteren, is dan ook bevreemdend.

Dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment_.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat amper informatie kan geven over de leden van de taliban die in jouw regio aanwezig zouden zijn geweest: je weet niet wie zij zijn of waar ze vandaan komen (CGVS, p.11 en 12). Je kan geen lid van de taliban opnoemen en je weet niet of er dorpelingen zijn die banden hadden met de taliban (CGVS, p.11). Gevraagd hoe je de leden van de taliban herkende, verklaar je louter dat "Iedereen wist dat ze taliban waren" (CGVS, p.12). Je weet enkel dat ze tulbanden droegen en dat ze met bromfietsen

kwamen (CGVS, p.12), wat maar vaag is. Bovenstaande vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Ook het vervolg van jouw asielrelaas weet niet te overtuigen. Zo verklaar jij dat de taliban op een dag naar jouw huis zouden gekomen zijn, en jouw broer J. (...) vermoord zouden hebben (CGVS, p.3 en 10). Waar de taliban jouw vader gewoon nog telefonisch en met brieven bedreigd zouden hebben, zouden ze J. (...) koelbloedig in het bijzijn van jouw moeder en jouw broers en zussen vermoord hebben (CGVS, p.10). Wanneer het CGVS nagaat wat zich juist zou hebben afgespeeld die dag, haal je simpelweg aan dat jij toen niet thuis was. Je legt vage verklaringen af over de dood van jouw broer. Zo kan je over dit incident enkel het volgende verklaren: "Ze zeiden niks, ze doodden mijn broer, en dan gingen ze meteen weg." (CGVS, p.15). Dat je amper informatie kan geven over een incident dat een dergelijke impact heeft gehad en jou deed vluchten uit Afghanistan, roept vragen op met betrekking tot de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Ook na de dood van jouw broer J. (...) zouden jij en jouw familieleden weer enige tijd met rust zijn gelaten. Zo kon jouw broer zonder enige problemen begraven worden en lieten de taliban niks meer van zich horen (CGVS, p.10 en 15). Jij bleef met jouw gezin gedurende twee weken in jouw huis in Mamakhel wonen zonder enige moeilijkheid te kennen (CGVS, p.8 en 15). Er kan niet worden ingezien om welke reden de taliban dermate laks zouden optreden indien ze jou daadwerkelijk onder dwang wilden rekruteren. Dit is een wel zeer ongeloofwaardige gang van zaken. Hierdoor wordt andermaal de geloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen in twijfel getrokken.

Tot slot werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Jij verklaart dat jouw familieleden nog steeds zouden worden gevisieerd door de taliban (CGVS, p.2 en 3). Zo verklaar jij dat zij zeggen dat zij afzien, waaruit jij concludeert dat de problemen met de taliban blijven voortduren (CGVS, p.2). Wanneer het CGVS nagaat welke die problemen zijn, verklaar je dat jouw oom langs moederszijde in contact staat met dorpelingen in Mamakhel, en dat zij vertellen dat de taliban aan hen zouden vragen waar jullie zijn, en dat ze jullie huis nog steeds zouden binnenvallen (CGVS, p.15). Het is immers wel zeer toevallig dat de taliban jou en jouw familie gedurende twee weken met rust zouden hebben gelaten, doch na jullie vertrek uit het dorp wel zouden zijn langs geweest.

De vaststelling dat jouw kerngezin intussen zonder noemenswaardige problemen bij jouw oom langs moederszijde kan verblijven, is een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas. Jij verklaart meerdere keren per maand in contact te staan met jouw moeder via de telefoon van uw oom S. A. (...), en dat zij aangeeft dat zij het goed stellen (CGVS, p.2). Hieruit blijkt niet dat jouw familie noemenswaardige problemen zou ondervinden.

Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat een louter algemene verwijzing naar jouw verblijf buiten Afghanistan, in casu België, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming. Zo verklaar je bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat je lange tijd in Europa spendeerde en de taliban jou hierdoor als ongelovige zou zien (CGVS, p.16). Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om in deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijke voor jou om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten jouw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande 'terugkeerders' (zie infra). Jij duidt (verder) nergens in concreto aan dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Je verwijst hierbij naar jouw huidige haarstijl en naar de verschillende tattoos die jij sinds jouw aankomst in België op jouw lichaam, meer bepaald op jouw arm en hand, zette (CGVS, p.16).

In dit verband moet er tevens op worden gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld haarstijl en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont echter op geen enkele manier aan dat je haarstijl in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze haarstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Waar jij tot slot nog verwijst naar jouw tatoeages en daarbij vermeldt dat dit voor problemen zou kunnen zorgen bij terugkeer naar Afghanistan

(CGVS, p.16), moet worden vastgesteld dat deze tatoeages niet werden aangebracht uit een oprechte politieke of religieuze overtuiging en deze evenmin integraal deel uitmaken van jouw identiteit. Het betreft louter de letter 'S', de naam van jouw moeder en de woorden 'I Love You', die jij bij aankomst in België zelf aanbracht (CGVS, p.16).

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat jij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat jij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat jouw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p.5), waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel jij in Afghanistan drie jaar naar school te zijn geweest en nam jij door jouw beroepsactiviteiten deel aan het publiek leven in Afghanistan (CGVS, p.7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het CGVS voegt er hier nog aan toe dat jij jezelf identificeert als soennitische moslim en in België naar de moskee gaat en dit jaar nog meedeed met de ramadan (CGVS, p.5).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat jouw asielmotieven niet kunnen overtuigen. Jij kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die jij voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw taskara kan hoogstens bewijs leveren voor jouw identiteit en herkomst. Dit document houdt evenwel geen verband met jouw vervolgingsvrees. Hetzelfde geldt voor de taskara van jouw broer J. (...).

De overlijdensakte van jouw overleden broer toont enkel aan dat hij om het leven zou zijn gekomen, doch niet in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn. Wat betreft de foto's van de begrafenisceremonie moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets kan worden afgeleid dat dit daadwerkelijk jouw broer betreft, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat deze persoon overleed in de door jouw geschetste context.

Wat betreft de brieven van de taliban en de aangifte die jouw moeder indiende, dient opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben. Dergelijke stukken kunnen de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen. Bovendien werd dit document opgesteld na jouw vertrek uit Afghanistan, en maakt dergelijk document een eerder gesolliciteerde indruk. Dit document is tevens louter een weergave van de verklaringen van jouw moeder, en zegt met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

Wat betreft de documenten van het werk van jouw vader, zijnde een badge en enkele certificaten, dient opgemerkt te worden dat deze geenszins jullie vermeende problemen met de taliban staven. Bovendien wordt hiermee niet aangetoond dat de eigenaar van deze documenten ook daadwerkelijk jouw vader is.

Daarbij moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sherzad district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur”* (verzoeker bedoelt allicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het *“recht verhoord te worden”*.

In een eerste onderdeel van het middel benadrukt verzoeker ten preliminaire titel dat hij maar 15 jaar oud was toen hij in mei 2021 vertrokken is en dat zijn *“jonge ouderdom”* een bijzondere voorzichtigheid vraagt *“bij het examen van zijn asielverzoek in het algemeen, en voor zijn verklaringen in het bijzonder”*, zoals blijkt uit talrijke teksten. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal de rechten van het kind niet te hebben nageleefd, *“zowel in het kader van het verhoor als (adequatie van de vragen) als in haar beslissing (op gebied van de eisen, inadequatie van de verwijten gezien de specifieke situatie, enz.)”*.

In een tweede middelonderdeel betwist verzoeker als volgt een aantal motieven van de bestreden beslissing: *“1°. Betreffende het allereerste interview (de “MVNB fiche”) die verzoeker in België heeft gehad, onderlijnen we dat verzoeker toen zonder voogd en zonder advocaat door de politie werd verhoord ;*

Verzoeker, die als minderjarig een onbetwistbaar kwetsbaar profiel heeft, was toen in stress zonder enige steun ;

Bovendien heeft verzoeker kunnen uitleggen dat hij pas na dit allereerste interview (en die op de DVZ) de correcte tijdslijn van zijn asielrelaas vernomen heeft, en dit dankzij zijn moeder:

“(…)” (PO notities pagina 3) ;

Verzoeker was en is steeds een kind : het is vrij normaal dat hij de hulp van zijn moeder nodig heeft om al de gebeurtenissen in de correcte tijdslijn te kunnen zetten aangezien hij meer specifiek de dreigbrieven niet persoonlijk heeft ontvangen ; verzoeker kon dus moeilijk precies weten wanneer die brieven ontvangen werden;

Verzoeker heeft echter conform zijn medewerkingsplicht zijn moeder sindsdien ondervragen om de correcte tijdslijn te weten en tegenpartij precies hierover te informeren, wat is toch helemaal positief, niet omgekeerd ; Het heeft dus geen zin om de verklaringen van verzoeker van zijn allereerste interview tegen hem te gebruiken zoals de tegenpartij ten onrechte het wilt doen ;

2°. Betreffende de verklaringen bij DVZ, weten we dat alles te snel daar moet gaan met grote kans op vergissingen ;

Bovendien onderlijnen we nogmaals dat verzoeker heeft kunnen uitleggen dat hij pas na dit allereerste interview (en die op de DVZ) de correcte tijdslijn van zijn asielrelaas vernomen heeft, en dit : dankzij zijn moeder:

“(…)” (PO notities pagina 3) ;

Verzoeker was en is steeds een kind : het is vrij normaal dat hij de hulp van zijn moeder nodig heeft om al de gebeurtenissen in de correcte tijdslijn te kunnen zetten aangezien hij meer specifiek de dreigbrieven niet persoonlijk heeft ontvangen ; verzoeker kon dus moeilijk precies weten wanneer die brieven ontvangen werden;

Verzoeker heeft echter conform zijn medewerkingsplicht zijn moeder sindsdien ondervragen om de correcte tijdslijn te weten en tegenpartij precies hierover te informeren, wat is toch helemaal positief, niet omgekeerd ;

3°. Betreffende het werk van zijn vader (bij de lokale politie in het districtshuis), doet verzoeker zijn best om informatie te vernemen bij zijn familieleden ;

4°. Betreffende de omstandigheden van de dood van zijn oudste broer, doet verzoeker zijn best om informatie te vernemen bij zijn familieleden ;

5°. Het CGVS is van subjectieve mening dat verzoeker zijn verklaringen over de tijdstip van de verscheidene incidenten ongeloofwaardig zouden zijn aangezien tegenpartij kan niet begrijpen waarom de Taliban gedurende verscheidene periodes verzoeker zijn familie met rust hebben gelaten ;

Verzoeker kan moeilijk iets verzinnen ; Hij heeft verklaard hoe alles echt gebeurd is ; Verzoeker (noch iemand van zijn familie) heeft uiteraard niet de taliban kunnen ondervragen om exact precies te kunnen weten waarom zij niet onmiddellijk concreet acties hebben gevoerd tegen verzoeker zijn familie ;

Tegenpartij verwacht info die verzoeker legitiem niet kan weten ;

Die motivering lijkt ons dus onwettelijk en puur subjectief ;

6°. Betreffende de neergelegde documenten, o.a. die over het werk van verzoeker zijn vader (namelijk : een badge en certificaten), is het CGVS van mening dat algemene informatie over corruptie en valse documenten in Afghanistan genoeg zou zijn om die documenten en hun bewijskracht te weigeren.

Dat kan volgens ons niet zonder concreet en precies aanleidingen dat iets verkeerd met die documenten zou bestaan !

Die documenten zijn bewijzen waarmee het CGVS moet rekening houden voor de analyse van het dossier.

Zeker, zoals in casu, als tegenpartij geen enkele concrete kritiek over die documenten kan formuleren !

7°. Betreffende de omstandigheid dat verzoeker zijn vader de dreigbrieven niet serieus zou hebben genomen, onderlijnen we dat tegenpartij zou hebben moeten nakijken wat verzoeker precies bedoelde door dat te zeggen ;

Verzoeker is immers een kind die hulp nodig om volledige en duidelijk verklaringen te kunne afleggen ;

8°. Betreffende de veiligheidssituatie in de regio / dorp van verzoeker, en betreffende de taliban aanwezig in de regio, dient er te worden vastgesteld dat :

- het antwoord van verzoeker verwarrend is : Echter heeft tegenpartij niets proberen te verduidelijken !

"(...)" (PO notities pagina 10)

Nochtans, zonder een duidelijk beeld van de veiligheidssituatie van toen, lijkt het ons onmogelijk om het asielrelaas goed te kunnen inschatten !

Er is duidelijk een gebrek aan genoeg onderzoek ;

- Verzoeker info over de taliban in zijn regio wel heeft kunnen geven :

"(...)" (PO notities pagina 11)

"(...)" (PO notities pagina 11)

De motivering van de bestreden beslissing is dus duidelijk verkeerd ;

9°. Betreffende de gedwongen rekrutering, is tegenpartij vergeten dat verzoeker, als kind, iets mag begrijpen of veronderstellen terwijl het concreet niet vastgesteld is ;

Die opmerking werd ook gemaakt door verzoeker zijn advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud;

we begrijpen niet waarom tegenpartij geen rekening mee heeft genomen ;

verzoeker is een kind, en kan dus wel met goede trouw zich vergist ;

10°. De motieven van de bestreden beslissing zijn duidelijk verkeerd ;

Er zijn zeker en vast genoeg elementen om de bestreden beslissing te vernietigen en het statuut van vluchteling of ten minste die van subsidiaire bescherming (zie ook infra titel 3) toe te kennen.

In subsidiaire orde moet men wel concluderen dat talrijke informatie door het CGVs nog niet verzameld worden of totaal verkeerd , met een ongegronde subjectieve zicht, worden begrepen, in strijd met de wettelijke bepalingen ingeroepen in het enige middel, met als gevolg dat ten minste een extra onderzoek door het terugsturen van het dossier naar het CGVS wel nodig is."

In een derde middelonderdeel vraagt verzoeker helemaal ondergeschikt dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat zijn regio van herkomst, namelijk het dorp Markikhel in de provincie Nangarhar, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet in twijfel wordt getrokken en gaat vervolgens uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij benadrukt dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij verwijst wat dit betreft naar het arrest met nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 en nodigt het CGVS uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt te herzien, ofwel een "Fact-Finding Mission" naar Afghanistan te ondernemen.

Hierna gaat verzoeker in op de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het licht van de ongekende humanitaire- en hongersnoodsituatie in Afghanistan. Hij voert daarbij een uitgebreid betoog over de humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan en over de verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis en stelt over de situatie van zijn familie het volgende:

"De situatie van verzoeker zijn familie is verzwakt na de persoonlijk incidenten en de machtsovername; vader is vermits;

Tegenpartij heeft nochtans, en ten onrechte, verder geen onderzoek gevoerd ;"

Verzoeker stelt verder in dit middelonderdeel dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), leidt en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Tot slot citeert verzoeker uit de Nansen Note "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers" van 23 juni 2022.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 maart 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query

Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Afghanistan - Country Focus" van EUAA van december 2023, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

2.2.3. Bij een op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet tien getuigenissen (stukken 1-10), een brief die hij zelf in het Frans geschreven heeft (stuk 11) en een psychologisch rapport (stuk 12). Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban, omdat (ii) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban zouden willen dat hij hen zou vervoegen, omdat (iii) een louter algemene verwijzing naar zijn verblijf buiten Afghanistan, *in casu* België, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming en niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, omdat (iv) de documenten die hij voorlegt deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (v) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger

louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (vi) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (vii) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband citeert hij ook uit de Nansen Note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van 23 juni 2022, waarin wordt gesteld dat er meer gewicht dient te worden toegekend aan de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 12 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende

gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting over de *Fact Finding Mission* de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, vreest te worden gedood door de taliban. Zijn vader zou een brief hebben gekregen van de taliban waarin deze eisten dat hij met zijn werk voor de lokale politie in het districtshuis zou stoppen, doch zijn vader zou hieraan geen gevolg hebben gegeven, waarna de taliban hem meermaals belden en hem zeiden dat hij door het negeren van hun brief ook een boete moest betalen en zijn zoon aan hen moest presenteren. Een maand na de uitnodigingsbrief zouden de taliban verzoeker en zijn familie in een dreigbrief met de dood hebben bedreigd. Twee maanden na de ontvangst van deze dreigbrief zouden de taliban verzoekers huis zijn binnengevallen en verzoekers broer J. gedood hebben. Verzoekers vader zou drie dagen eerder niet zijn thuisgekomen van het districtshuis en sindsdien vermist zijn. Verzoeker zou dan nog twee weken thuis en nog twee weken bij zijn oom in Jalalabad hebben verbleven en daarna uit Afghanistan vertrokken zijn. In België zou hij vernomen hebben dat de taliban nog naar zijn huis komen en naar hen vragen.

Voor zover verzoeker ten preliminaire titel benadrukt dat hij maar 15 jaar oud was toen hij in mei 2021 vertrokken is en dat zijn jonge leeftijd een bijzondere voorzichtigheid vraagt voor de beoordeling van zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Ook werd verzoeker op 26 mei 2023 op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier. Een schending van artikel 24 van het Handvest of van het "*recht verhoord te worden*" wordt dan ook niet aangetoond. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad treedt de commissaris-generaal immers bij waar deze vaststelt dat meerdere inconsistente en vage verklaringen wijzen op het ongeloofwaardige karakter van verzoekers asielrelaas. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt beargumenteerd:

“Je maakte geen melding van een broer genaamd J. (...) toen je jouw ouders, broers en zussen bij naam noemde (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 10 mei 2022). Ook vermeldde je niet dat jouw broer gestorven was voor jouw vertrek uit Afghanistan (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 10 mei 2022). Je verklaarde enkel het volgende wat betreft jouw asielrelaas: “Problemen met de taliban, mijn vader werkte voor de overheid waardoor we problemen kregen met de taliban” (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 10 mei 2022). Indien jouw moeder en jouw oom langs moederszijde besloten om jou uit Afghanistan te zenden na de moord op jouw broer J. (...), mag verwacht worden dat je dit zou vermelden. Bovenstaande vaststelling doet een eerste maal afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Voorts merkt het CGVS op dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft de tijdslijn van jouw asielrelaas. Tijdens jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgemerkt dat jouw verklaringen en de data vermeld op de brieven niet overeenstemden (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 3 november 2022, vraag 5). Aan het begin van je persoonlijk onderhoud geef je aan dat je dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken fouten maakte wat betreft de tijdslijn en incidenten die zouden hebben plaatsgevonden, volgens jou omdat je toen niet zeker was over de informatie die je gaf (CGVS, p.2). Je geeft aan dat je nu wel zeker bent over het verloop van de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden, omdat je met jouw moeder praatte en zij enkele elementen in jouw asielrelaas corrigeerde (CGVS, p.3). Het is merkwaardig dat je pas nu een en ander juist in de tijd kan situeren. Bovendien verbeter je tijdens jouw persoonlijk onderhoud niet enkel de tijdslijn wat betreft de ontvangst van de brieven en telefonische bedreigingen, maar wens jij nog een ander element van jouw asielrelaas aan te passen. Zo verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban in hun uitnodigingsbrief zeiden dat jouw vader zijn werk moest stoppen en geld moest betalen, én dat hij zijn zoon aan de taliban moest presenteren (CGVS, p.3). Echter merk je tijdens jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op dat jouw moeder jou wist te vertellen dat deze informatie niet in de brief staat en dat de taliban dit via de telefoon aan jouw vader zeiden (CGVS, p.3). Echter staat dit wel degelijk neergeschreven in de brief die jij neerlegt (zie vertaling brieven). Dat je niet op de hoogte bent van de inhoud van de brief bevestigt het relatieve karakter van de neergelegde documenten.”

Verzoeker onderlijnt dat hij bij zijn “allereerste interview (de “MVNB fiche”)” in België zonder voogd en zonder advocaat door de politie werd verhoord en dat hij toen als kwetsbare minderjarige zonder steun stress had. Een zekere mate van stress is evenwel inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en oprechte verklaringen aflegt over de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Bovendien kan dit niet verschoenen dat verzoeker bij aankomst in België, gevraagd naar de leden van zijn kerngezin en naar zijn motief voor de immigratie naar België, geen enkele melding maakte van (de moord op) zijn broer J. (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Fiche “Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling”, p. 3 en 4), laat staan dat dit een verklaring biedt voor de pertinente vaststelling over verzoekers tegenstrijdige verklaringen wat betreft de tijdslijn van zijn asielrelaas, die geen betrekking hebben op het interview dat verzoeker op 10 mei 2022, kort na zijn aankomst in België, heeft gehad.

Verzoeker beperkt zich voorts tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds verklaard heeft, met name dat hij na zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dankzij zijn moeder de correcte tijdslijn van zijn asielrelaas vernomen heeft. Het hoeft echter geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten en het herhalen van de opgegeven verschooning voor zijn tegenstrijdige verklaringen, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Het is niet ernstig dat verzoeker bij de DVZ zonder enig voorbehoud een vrij gedetailleerde tijdslijn van zijn asielrelaas schetste die niet in overeenstemming was met de documenten die hij voorlegde en dat hij dit pas op het CGVS aanpaste, nadat hij met deze incoherentie eerder al bij de DVZ werd geconfronteerd. Bovendien klaart verzoeker met dit betoog nog niet uit dat hij op het CGVS zei dat zijn moeder hem wist te vertellen dat de taliban via de telefoon aan zijn vader zeiden dat hij zijn werk moest stoppen en geld moest betalen, én dat hij zijn zoon aan de taliban moest presenteren en dat dit niet in de dreigbrief stond, terwijl dit wel degelijk stond in de dreigbrief die hij neerlegde. Dat verzoeker nog een kind was en de dreigbrieven niet persoonlijk heeft ontvangen, doet geen afbreuk aan dit alles.

Waar verzoeker nog laat gelden dat bij de DVZ alles snel moet gaan met grote kans op vergissingen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker heeft bij de DVZ een vrij gedetailleerde tijdslijn van zijn asielrelaas kunnen schetsen en werd er meteen door de interviewer op gewezen dat de data die hij gaf niet overeenkomen met de data op de documenten die hij had neergelegd, waarbij hem gevraagd werd om dat te verklaren. Het is dan ook niet ernstig om de vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten aan de korte tijdsduur van het interview bij de DVZ.

Daarbij komt dat ook bij verzoekers verklaringen over zijn vader en diens professionele werkzaamheden en problemen in Afghanistan twijfels rijzen:

“Jij verklaart dat jouw vader voor de lokale politie werkte in Afghanistan (CGVS, p.12). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOIQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023> blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader problemen kende met de taliban wegens zijn professionele activiteiten. De taliban maanden jouw vader aan met dit werk te stoppen, en begonnen hem en zijn familie te bedreigen. De taliban wilden ook dat jij hen zou vervoegen omdat jouw vader hun eisen negeerde. Jouw vader geraakte vermist en jouw oudere broer J. (...) werd door de taliban gedood (CGVS, p.10). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Zo leg jij bijzonder vage verklaringen af wat betreft de professionele activiteiten van jouw vader. Je verklaart enkel te weten dat hij werkte voor de lokale politie in het districtshuis (CGVS, p.12). Behalve dit zou je geen informatie hebben (CGVS, p.12). Je geeft aan dat hij jou niks zou zeggen over zijn werk en dat hij maar twee of drie keer per maand naar huis zou terugkeren (CGVS, p.13). Er mag evenwel van jou verwacht worden als verzoeker om internationale bescherming dat je gedetailleerdere en coherente verklaringen kan afleggen aangaande de elementen verbonden aan jouw asielrelaas. Het CGVS wijst er hierbij op dat jij in België nog steeds meerdere keren per maand contact hebt met jouw moeder en jouw oom langs moederszijde (CGVS, p.1), en jij aldus mits het zetten van de nodige stappen nog informatie had kunnen verkrijgen.

Ook andere elementen van jouw asielrelaas doen verbazen. Zo verklaar jij dat jouw vader de bedreigingen van de taliban om te stoppen met zijn werk niet serieus nam (CGVS, p.13). Noch de uitnodigingsbrief, noch de telefonische bedreigingen, noch de dreigbrief konden jouw vader overtuigen om met zijn werk te stoppen of om enige maatregelen te nemen om zijn familie in veiligheid te stellen (CGVS, p.10 en 13). Dit lijkt allemaal zeer ongeloofwaardig, temeer de taliban jou wouden rekruteren én jouw familie met de dood bedreigd hadden. Dit strookt bovendien ook niet met jouw verklaringen dat jij met jouw gezin in het verleden van Markikhel naar Mamakhel zou zijn verhuisd, net wegens de veiligheidssituatie en aanwezigheid van de taliban (CGVS, p.4). Dat jullie zich niets aantrokken van de bedreigingen van de taliban doet dan ook verbazen. Dergelijke verklaringen doen afbreuk aan jouw beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban.

Verder kan het CGVS niet inzien waarom de taliban zich zo terughoudend zouden opstellen nadat jouw vader steeds zou geweigerd hebben om op hun eisen in te gaan. Over een periode van drie tot vier maanden zou jouw vader bedreigd zijn geweest door de taliban, echter zou jouw vader steeds zijn blijven werken en zou je vader regelmatig terug naar huis zijn gekeerd (CGVS, p.14-15). Na de uitnodigingsbrief zou jouw vader nog een keer naar huis gekomen zijn, zonder enige problemen te kennen met de taliban (CGVS, p.14). Ook na ontvangst van de dreigbrief zou jouw vader ook twee of drie keren naar huis gekomen zijn. Mochten de taliban werkelijk op zoek zijn geweest naar jouw vader en hem gedurende maanden bedreigd hebben, kan niet worden ingezien waarom zij nooit eerder naar jouw huis zouden zijn gekomen. Temeer je verklaart dat de taliban voor het versturen van de brieven soms naar jullie huis kwamen om eten op te eisen (CGVS, p.11). Op basis van voorgaande maak jij dan ook jouw beweerde problemen met de taliban geheel niet aannemelijk."

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij zijn best doet om informatie te vernemen bij zijn familieleden over het werk van zijn vader, werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker betoogt dat hij verklaard heeft hoe alles echt gebeurd is en moeilijk iets kan verzinnen en dat hij noch zijn familie de taliban kan ondervragen waarom zij niet onmiddellijk concrete acties tegen hen hebben gevoerd. De omstandigheid dat de taliban zich zo terughoudend opstelden ten opzichte van verzoekers vader, terwijl deze niet inging op hun eisen is wel degelijk een relevant element bij de geloofwaardigheid en de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees. Ook door te laten gelden dat de commissaris-generaal zou hebben moeten nakijken wat hij precies bedoelde door te zeggen dat zijn vader de dreigbrieven niet serieus nam, zonder *in concreto* te duiden wat hij daarmee bedoelde en op welke wijze hij verkeerd begrepen zou zijn en hoe dit misverstand een weerslag heeft op de beoordeling van zijn vrees, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven aangehaalde motieven. De omstandigheid dat verzoeker een kind is dat hulp nodig heeft om volledige en duidelijke verklaringen te kunnen afleggen, doet daaraan geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt over de situatie van verzoeker:

"Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan jij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken."

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem willen rekruteren. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente motieven:

“Zo verklaar jij dat de taliban wilden dat jij voor hen zou werken (CGVS, p.13). Ook zou jij van andere mensen gehoord hebben dat jongens gebruikt werden voor zelfmoordaanslagen (CGVS, p.14). Echter kan je geen voorbeeld geven van jongens die dergelijke problemen met de taliban kenden of onder dwang werden gerekruteerd (CGVS, p.14). Je geeft aan dat je geen interactie had met dorpelingen omdat je bezig was in jouw winkel, en dat je dus niet op de hoogte zou zijn van gelijkaardige gevallen (CGVS, p.14). Echter verklaar je eerder nog dat je deze informatie net hoorde van klanten in de winkel (CGVS, p.12). Wat er ook van zij, hierbij dient opgemerkt te worden dat jij nooit persoonlijk gevraagd benaderd werd door de taliban om hen te vervoegen. Wat betreft het feit dat de taliban wel in hun brief gevraagd zouden hebben dat jij tot hen zou toetreden, dient opgemerkt te worden dat je naliert hierover te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 3 november 2022, vraag 5). Ook deze discrepantie ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Tot slot is het merkwaardig dat de taliban net jou in hun rangen zouden willen. Zo verklaar je zelf dat de taliban jouw vader zouden gevraagd hebben om met zijn werk te stoppen aangezien hij hierdoor als ongelovige werd aanzien (CGVS, p.4). Dat de taliban de zoon van een volgens hen ongelovige zouden willen rekruteren, is dan ook bevreemdend.

Dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment_.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat amper informatie kan geven over de leden van de taliban die in jouw regio aanwezig zouden zijn geweest: je weet niet wie zij zijn of waar ze vandaan komen (CGVS, p.11 en 12). Je kan geen lid van de taliban opnoemen en je weet niet of er dorpelingen zijn die banden hadden met de taliban (CGVS, p.11). Gevraagd hoe je de leden van de taliban herkende, verklaar je louter dat “ledereen wist dat ze taliban waren” (CGVS, p.12). Je weet enkel dat ze tulbanden droegen en dat ze met bromfietsen kwamen (CGVS, p.12), wat maar vaag is. Bovenstaande vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt over zijn verklaringen over de aanwezigheid van leden van de taliban in zijn regio en tot de loutere herhaling van zijn verklaringen daarover, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist zijn of dat de gevolgtrekkingen die zij maakt onredelijk zijn. Met een dergelijke summier uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Ook door er nogmaals op te wijzen dat hij een kind is en eraan toe te voegen dat hij zich te goeder trouw heeft vergist, zonder toe te lichten op welk punt hij zich heeft vergist, werpt verzoeker geen ander licht op de gedane vaststellingen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Tot slot is de commissaris-generaal nog van oordeel dat ook het vervolg van verzoekers asielrelaas niet weet te overtuigen, wat zij in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

“Zo verklaar jij dat de taliban op een dag naar jouw huis zouden gekomen zijn, en jouw broer J. (...) vermoord zouden hebben (CGVS, p.3 en 10). Waar de taliban jouw vader gewoon nog telefonisch en met brieven bedreigd zouden hebben, zouden ze J. (...) koelbloedig in het bijzijn van jouw moeder en jouw broers en zussen vermoord hebben (CGVS, p.10). Wanneer het CGVS nagaat wat zich juist zou hebben afgespeeld die dag, haal je simpelweg aan dat jij toen niet thuis was. Je legt vage verklaringen af over de dood van jouw broer. Zo kan je over dit incident enkel het volgende verklaren: “Ze zeiden niks, ze doodden mijn broer, en dan gingen ze meteen weg.” (CGVS, p.15). Dat je amper informatie kan geven over een incident dat een dergelijke impact heeft gehad en jou deed vluchten uit Afghanistan, roept vragen op met betrekking tot de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Ook na de dood van jouw broer J. (...) zouden jij en jouw familieleden weer enige tijd met rust zijn gelaten. Zo kon jouw broer zonder enige problemen begraven worden en lieten de taliban niks meer van zich horen (CGVS, p.10 en 15). Jij bleef met jouw gezin gedurende twee weken in jouw huis in Mamakhel wonen zonder enige moeilijkheid te kennen (CGVS, p.8 en 15). Er kan niet worden ingezien om welke reden de taliban dermate laks zouden optreden indien ze jou daadwerkelijk onder dwang wilden rekruteren. Dit is een wel zeer ongeloofwaardige gang van zaken. Hierdoor wordt andermaal de geloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen in twijfel getrokken.

Tot slot werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Jij verklaart dat jouw familieleden nog steeds zouden worden gevisieerd door de taliban (CGVS, p.2 en 3). Zo verklaar jij dat zij zeggen dat zij afzien, waaruit jij concludeert dat de problemen met de taliban blijven voortduren (CGVS, p.2). Wanneer het CGVS nagaat welke die problemen zijn, verklaar je dat jouw oom langs moederszijde in contact staat met dorpelingen in Mamakhel, en dat zij vertellen dat de taliban aan hen zouden vragen waar jullie zijn, en dat ze jullie huis nog steeds zouden binnenvallen (CGVS, p.15). Het is immers wel zeer toevallig dat de taliban jou en jouw familie gedurende twee weken met rust zouden hebben gelaten, doch na jullie vertrek uit het dorp wel zouden zijn langs geweest.

De vaststelling dat jouw kerngezin intussen zonder noemenswaardige problemen bij jouw oom langs moederszijde kan verblijven, is een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas. Jij verklaart meerdere keren per maand in contact te staan met jouw moeder via de telefoon van uw oom S. A. (...), en dat zij aangeeft dat zij het goed stellen (CGVS, p.2). Hieruit blijkt niet dat jouw familie noemenswaardige problemen zou ondervinden."

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij zijn best doet om informatie te vernemen bij zijn familieleden over de omstandigheden van de dood van zijn oudste broer, werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven, die dan ook onverminderd overeind blijven.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Jouw taskara kan hoogstens bewijs leveren voor jouw identiteit en herkomst. Dit document houdt evenwel geen verband met jouw vervolgingsvrees. Hetzelfde geldt voor de taskara van jouw broer J. (...).

De overlijdensakte van jouw overleden broer toont enkel aan dat hij om het leven zou zijn gekomen, doch niet in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn. Wat betreft de foto's van de begrafenisceremonie moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets kan worden afgeleid dat dit daadwerkelijk jouw broer betreft, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat deze persoon overleed in de door jouw geschetste context.

Wat betreft de brieven van de taliban en de aangifte die jouw moeder indiende, dient opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben. Dergelijke stukken kunnen de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen. Bovendien werd dit document opgesteld na jouw vertrek uit Afghanistan, en maakt dergelijk document een eerder gesolliciteerde indruk. Dit document is tevens louter een weergave van de verklaringen van jouw moeder, en zegt met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

Wat betreft de documenten van het werk van jouw vader, zijnde een badge en enkele certificaten, dient opgemerkt te worden dat deze geenszins jullie vermeende problemen met de taliban staven. Bovendien wordt hiermee niet aangetoond dat de eigenaar van deze documenten ook daadwerkelijk jouw vader is.

Daarbij moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief."

Verzoeker laat gelden dat de overweging dat algemene informatie over corruptie en valse documenten in Afghanistan genoeg zou zijn om die documenten en hun bewijskracht te weigeren niet kan zonder dat er een concrete en precieze aanleiding is dat er iets verkeerd zou zijn met die documenten. Hij lijkt er met dit betoog ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze zoals *in casu* onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat de documenten die verzoeker voorlegt de appreciatie van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban niet kunnen ombuigen.

De getuigenissen die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-10), hebben betrekking op zijn integratie in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet. Aan de brief die verzoeker zelf in het Frans heeft geschreven (*ibid.*, stuk 11) kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Deze bevat immers louter de verklaringen van verzoeker zelf, zonder dat deze op enige wijze worden gestaafd of bevestigd.

Het psychologisch verslag van 19 februari 2024 dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 12) kan staven dat verzoeker symptomen van angst vertoont, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Allereerst geeft de klinisch psycholoog in dit verslag aan dat deze symptomen het gevolg zijn van verzoekers asielprocedure. Hoewel de psycholoog in zijn advies ook aangeeft dat verzoeker wordt “overmand door intens verdriet, zorgen en diepe wanhoop veroorzaakt door het vooruitzicht naar Afghanistan terug te keren” en dat het lijkt dat verzoeker de dood riskeert als hij terugkeert naar zijn land van herkomst als hij gevangen wordt genomen door de taliban, vormt dit op zich geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen. Een psychologisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waardoor de hierin vastgestelde problemen zijn ontstaan. Een psycholoog is namelijk afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt en kan bijgevolg nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de hierin vastgestelde problemen zijn ontstaan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gedood omwille van de beweerdte tewerkstelling van zijn vader voor de lokale politie in het districtshuis en omdat zijn vader zou hebben geweigerd in te gaan op de eisen van de taliban om met zijn werk te stoppen.

Uit de bij zijn op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota gevoegde getuigenissen (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-10), de brief die hij zelf geschreven heeft (*ibid.*, stuk 11) en het psychologisch rapport (*ibid.*, stuk 12) blijkt volgens verzoeker dat hij zeer goed geïntegreerd is, dat zijn gedrag onberispelijk is en dat hij zeer toegewijd is aan zijn studie.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd

door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, 'ad hoc'-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, "*Afghanistan, Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "*Afghanistan, Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport "*Afghanistan targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51, voetnoot 476: TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*", 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 12 maart 2024 doet niet anders besluiten.

Te dezen wijst de Raad op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat een louter algemene verwijzing naar jouw verblijf buiten Afghanistan, in casu België, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming. Zo verklaar je bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat je lange tijd in Europa spendeerde en de taliban jou hierdoor als ongelovige zou zien (CGVS, p.16). Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om in deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor jou om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten jouw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande ‘terugkeerders’ (zie infra). Jij duidt (verder) nergens in concreto aan dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Je verwijst hierbij naar jouw huidige haarstijl en naar de verschillende tattoos die jij sinds jouw aankomst in België op jouw lichaam, meer bepaald op jouw arm en hand, zette (CGVS, p.16).

In dit verband moet er tevens op worden gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld haarstijl en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont echter op geen enkele manier aan dat je haarstijl in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige

problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze haarstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Waar jij tot slot nog verwijst naar jouw tatoeages en daarbij vermeldt dat dit voor problemen zou kunnen zorgen bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.16), moet worden vastgesteld dat deze tatoeages niet werden aangebracht uit een oprechte politieke of religieuze overtuiging en deze evenmin integraal deel uitmaken van jouw identiteit. Het betreft louter de letter 'S', de naam van jouw moeder en de woorden 'I Love You', die jij bij aankomst in België zelf aanbracht (CGVS, p.16).

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat jij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat jij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat jouw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p.5), waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel jij in Afghanistan drie jaar naar school te zijn geweest en nam jij door jouw beroepsactiviteiten deel aan het publiek leven in Afghanistan (CGVS, p.7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het CGVS voegt er hier nog aan toe dat jij jezelf identificeert als soennitische moslim en in België naar de moskee gaat en dit jaar nog meedeed met de ramadan (CGVS, p.5)."

Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid. De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn moeder in Jalalabad (Afghanistan) via de telefoon van zijn maternale oom (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig netwerk in Afghanistan.

Voorts werpen de stukken die verzoeker bij zijn op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota voegt geen ander licht op deze motieven.

Zo uit de getuigenissen (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-10) en de brief die hij zelf in het Frans geschreven heeft (*ibid.*, stuk 11) kan blijken dat hij goed geïntegreerd is, dat zijn gedrag onberispelijk is, dat hij zeer toegewijd is aan zijn studie en dat hij de Franse taal al in enige mate beheerst – dit laatste blijkt ook uit zijn verklaringen ter terechtzitting –, toont verzoeker hiermee niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Ook uit de foto's die hij bij zijn aanvullende nota voegt, kan blijken dat verzoeker zich tracht te integreren in België, doch niet dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Het psychologisch rapport dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (*ibid.*, stuk 12), werpt hier geen ander licht op. Verzoeker verschaft bij dit psychologisch rapport en de foto's overigens niet de minste toelichting in zijn aanvullende nota.

Ondanks het feit dat hij op jonge leeftijd (bijna 15 jaar) Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die twee jaar in België is, zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad, er drie jaar naar school is gegaan, er door zijn beroepsactiviteiten heeft deelgenomen aan het publieke leven en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gedood omwille van de beweerde tewerkstelling van zijn vader en omdat zijn vader zou hebben geweigerd in te gaan op de eisen van de taliban om met zijn werk te stoppen en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde

socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. Ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*”

van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepaald*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats

(EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN